

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **P. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Mantičem
sídlem Spojů 835/2, 708 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. května 2020, č. j. MSK 52711/2020, ve věci dopravního přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Ostravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 2. 3. 2020, čj. SMO/123643/20/DSC/Van, uznal žalobce vinným, že dne 16. 9. 2019, kolem 15:40 hod., v Ostravě – Porubě, po místní komunikaci III. třídy při ul. Nálepškova ve směru jízdy od budovy úřadu práce k nájezdu na ul. Opavská, v křižovatce s místní komunikací III. třídy vedoucí mezi úřadem práce a obytným domem při ul. Nálepškova, jako řidič motocyklu Suzuki, nedal přednost v jízdě řidičce přijíždějící zprava, čímž měl způsobit střet vozidel, u kterého došlo k jeho zranění a poškození motocyklu a vozidla (*skutková věta krácena krajským soudem*). Tímto jednáním měl žalobce porušit § 22 odst. 2 zákona číslo 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a dopustit se z nedbalosti přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož zákona, za což mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání a namítal v něm, že správní orgán prvního stupně rozhodl zcela svévolně, na základě neúplného zjištění skutkového stavu a věc nesprávně právně posoudil. Žalobce v odvolání brojil proti závěru, že by rovněž údajná poškozená jela po pozemní komunikaci, kdy je podle něj zřejmé, že na místě střetu není označení křižovatky ani slepé ulice či vedlejší ulice, přičemž povrch této plochy je tvořen zámkovou dlažbou a tímto povrchem vybočuje od okolní komunikace vedoucí od úřadu práce, která je pokryta asfaltem. Nejedná se tak o pozemní komunikaci, ale o výjezd mimo komunikaci, tedy parkoviště. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že předmětná plocha byla vždy v historii parkovištěm a nikoliv pozemní komunikací a je zde dávana přednost vozidlům přijíždějícím od nebo směrem k úřadu práce. Podle žalobce nebyla naplněna ani subjektivní stránka přestupku, a to ani ve formě nedbalosti nevědomé, neboť žalobce nevěděl a ani vzhledem k okolnostem nemohl vědět, že se nejedná o výjezd mimo komunikaci, ale platí přednost zprava. Opakovaně přitom poukázal na to, že plocha je pokryta zámkovou dlažbou, a dokonce není se silnicí v jedné rovině, ale je vyvýšena, což podle něj svědčí o tom, že se jedná o výjezd z pozemní komunikace a vjezd na parkoviště. Žalobce v odvolání rovněž nesouhlasil s tím, že došlo ke střetu vozidel v křižovatce, když zcela jednoznačně z protokolu o nehodě v silničním provozu vyplývá, že místo střetu nebylo přesně určeno a z pozice motorky po nehodě plyne, že se mohla nacházet již za hranicí údajné křižovatky a nebylo tak nade vší pochybnost prokázáno, že ke střetu došlo skutečně v místě údajné křižovatky a že odpovědným je obviněný. Pokud se nacházela motorka v době střetu již za hranicí křižovatky, byla by odpovědná svědkyně P.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo spáchání přestupku jednoznačně prokázáno. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že v řízení bylo postupováno v souladu se zákonem, bylo provedeno řádné dokazování, kdy byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž prvostupňový správní orgán posuzoval veškeré známé skutečnosti a se způsobem hodnocení jednotlivých provedených důkazů se žalovaný ztotožnil. Ke stěžejní odvolací námitce ohledně povahy místa, ze kterého vyjížděla poškozená, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že výřez z pasportu místních komunikací zcela jednoznačně prokazuje, že jak pozemní komunikace vedoucí od úřadu práce k ulici Nálepškova, tak i pozemní

komunikace vedoucí mezi úřadem práce a obytným domem při ulici Nálepkova, jsou místní komunikace III. třídy a místo jejich střetu je křižovatkou ve smyslu § 2 písm. w) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že na místě střetu není označení křižovatky ani slepé ulice či vedlejší ulice, jednoznačně prokazuje, že pozemní komunikace v této křižovatce nejsou označeny jako hlavní a vedlejší, a proto řidič projíždějící touto křižovatkou je povinen postupovat v souladu s § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu. K tomu žalovaný dodal, že v křižovatce se nenachází žádná dopravní značka, tedy ani značka IP 11a „Parkoviště“ nebo IZ 5a „Obytná zóna“, z čehož jednoznačně plyne, že se v případě pozemní komunikace vedoucí mezi úřadem práce a obytným domem při ulici Nálepkova nejedná o výjezd z parkoviště či obytné zóny. Stejně tak nemá žádný vliv skutečnost, že povrch plochy je tvořen zámkovou dlažbou a tímto povrchem vybočuje od okolní komunikace vedoucí od úřadu práce, která je pokryta asfaltem. Žalovaný zdůraznil, že řidič se při řízení vozidla nemůže rozhodovat, zda dá jinému vozidlu přednost v jízdě na základě posouzení povrchu, kterým je komunikace tvořena, nebo na základě jim uváděného historického hlediska, řidič je povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, které upravuje zákon o silničním provozu, který mimo jiné upravuje rovněž jízdu křižovatkou. K námitce týkající se nedostatku zavinění žalovaný uvedl, že žalobce se nesprávně domníval, že se jedná o výjezd z parkoviště, avšak vzhledem ke skutečnosti, že je držitelem příslušného řidičského oprávnění a rovněž vzhledem ke skutečnosti, že se v předmětné křižovatce nenachází žádné dopravní značení, které by jej opravňovalo k tomu, aby považoval místní komunikaci III. třídy vedoucí mezi úřadem práce a obytným domem při ulici Nálepkova za výjezd z parkoviště, je zřejmé, že mohl a měl vědět, že se nejedná o výjezd z parkoviště a měl postupovat v souladu s ustanovením § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu a přestupku se tak dopustil v nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ke spornému místu střetu žalovaný uvedl, že k němu došlo v předmětné křižovatce, což je prokázáno vyjádřením žalobce v průběhu ústního jednání dne 9. 1. 2020, kdy na otázku: „*Jaké bylo konečné postavení obou vozidel?*“, odpověděl: „*Motorka zůstala ležet na levém boku a vozidlo stálo přímo v křižovatce*“, svědeckou výpovědí řidičky P. ze dne 4. 2. 2020, která uvedla, že vjela do křižovatky, kde přibrzdila a pak došlo ke střetu, plánkem č. 2 v němž odvolatel vyznačil místo střetu v křižovatce, plánkem č. 1 v němž řidička P. vyznačila místo střetu v křižovatce, protokolem o nehodě v silničním provozu Policie ČR ze dne 16. 9. 2019, kde je v části II. popis stop zaznamenáno místo, kde se nacházel motocykl na vozovce, přičemž toto místo je v předmětné křižovatce, rovněž je zde zaznamenáno místo na pozemní komunikaci, na němž jsou viditelné dřecí stopy, které se rovněž nachází v předmětné křižovatce, plánkem místa dopravní nehody v němž jsou pod bodem 3 označeny dřecí stopy po motocyklu, které se nacházejí v křižovatce a pod bodem 2 je vyznačena pozice ležícího motocyklu rovněž v křižovatce a fotodokumentací na níž jsou zaznamenány dřecí stopy a ležící motocykl v předmětné křižovatce, přičemž výše uvedené důkazy jsou v souladu s úředním záznamem o podání vysvětlení ze dne 7. 10. 2019, v němž odvolatel uvedl, že: „*Přijížděl k výjezdu z prostoru mezi obytným domem a úřadem práce, když zprava mu do jízdní dráhy vjelo tmavé osobní vozidlo*“ a ze dne 10. 10. 2019, kde řidička P. uvedla, že: „*Vjela do křižovatky, byla již částečně vytočená doprava, když došlo ke střetu s motocyklem, jež jel z jejího pohledu zleva*“. Z uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že ke střetu vozidel došlo v křižovatce a nikoli až za hranici křižovatky.

4. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení obou rozhodnutí, tj. jak napadeného, tak prvostupňového. Žalobce zdůraznil, že od počátku řízení je pochybnost, zda se jedná o místní komunikaci nebo výjezd mimo pozemní komunikaci a kdo je skutečným viníkem dopravní nehody. Podle žalobce údajná poškozená nejela po pozemní komunikaci, protože vyjížděla z parkoviště, jehož povrch je tvořen dlaždicemi a netvoří jednolitou plochu s místní komunikací, navíc na této ploše se nenachází nic jiného než parkovací plocha pro osobní vozidla. Pokud by se mělo jednat o pozemní komunikaci, pak by zcela jistě byla vozovka pokryta standardním povrchem (asfaltem) a navazovala by na okolní pozemní komunikace, kdy se nejedná o historickou komunikaci, ale vždy v minulosti zde bylo jen a pouze parkoviště pro osobní automobily, což dokládal taky fotografiemi. Žalobce ani s vynaložením veškeré péče nemohl vědět, že se jedná o místní komunikaci, neboť tomu nic nenavědčuje. V řízení tak nebyla prokázána subjektivní stránka, přičemž odůvodnění zavinění ze strany žalovaného považuje žalobce za zcela nedostatečné, protože pouze skutečnost, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, nesvědčí o tom, že byla naplněna subjektivní stránka přestupku. Žalovaný dále podle žalobce ve svém rozhodnutí vůbec nezmiňuje, že ke kolizi došlo v protisměru jízdy údajné poškozené, která byla povinna dát přednost všem vozidlům, a to i vozidlům jedoucím z její pravé strany. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, ze které vyplývá, že jsou případy, kdy ze situace v provozu na pozemních komunikacích vyplývá povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi. Důvodně spoléhat na to, že tito účastníci silničního provozu dodrží pravidla silničního provozu, může řidič jen v případě, pokud z konkrétních okolností neplyne obava, že tomu tak nebude. V této situaci žalobce již nejméně projížděl křižovatkou, když zcela neočekávaně z parkoviště velkou rychlostí vyjelo vozidlo údajné poškozené, která byla ve spěchu, což vyplývá z výpovědi žalobce.
5. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že poškození osobního vozidla neodpovídá tomu, jak popisuje celou situaci poškozená. Žalobce poukázal na to, že navrhoval vypracování znaleckého posudku, ze kterého by vyplynulo, jakým způsobem došlo ke střetu vozidel, aby byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Toto správní orgán odmítl a je tak pouze jeho domněnkou, jak ke střetu došlo, když výpovědi jednotlivých účastníků jsou rozporné a diametrálně odlišné. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, podle kterého není podstatné, zda údajná poškozená spěchala či nikoliv, neboť spěch může mít zcela jistě vliv na styl jízdy řidiče a v tomto případě i měl, kdy poškozená se nechovala ohleduplně a ukázněně a nepřizpůsobila styl jízdy situaci v provozu na pozemních komunikacích. Z přiložených fotografií pak podle žalobce plyne, že motocykl byl v době střetu na hranici, respektive za hranicí křižovatky, přičemž vozidlo se zde při vjezdu motocyklu do křižovatky nenacházelo, o čemž svědčí právě i místo střetu těchto vozidel, kdy výpověď poškozené je zcela nedůvěryhodná a v situaci „tvrzení proti tvrzení“ je nutné důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. Žalobce zpochybnil závěr žalovaného, že se vozidlo Mercedes nacházelo v křižovatce při vjetí žalobce do křižovatky, neboť uvedený závěr není podpořen žádným z důkazů. Podle žalobce vozidlo vjelo do křižovatky v době, kdy žalobce již projel křižovatkou, a to takovou rychlostí, že řidička nepřizpůsobila jízdu svým schopnostem a dopravní situaci, o čemž svědčí fakt, že vjela do protisměru. Ze spisu ani nevyplývá, že motocykl narazil do vozidla z levé strany

do místa za levým předním kolem vozidla. V řízení nebyl přibrán znalec, který by mohl objasnit, zda je poškození vozidla v příčinné souvislosti s nárazem nebo jak ke skutkovému ději došlo. Bez provedení znaleckého posudku jako důkazu se jedná pouze o domněnky správního orgánu, které nemají oporu v provedeném dokazování.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opakovaně zdůraznil, že povrch komunikace není primárně rozhodným pro posouzení, o jaký druh komunikace se jedná, resp. zda se jedná o místo ležící mimo pozemní komunikaci. Není navíc pravdou, že celá plocha vydlážděná zámkovou dlažbou tvoří parkoviště, neboť dopravní značka označující parkoviště se nachází až několik metrů od hranice křižovatky, nikoliv na její hranici a nevztahuje se zdaleka na celou vydlážděnou plochu, nýbrž pouze na plochu vyznačených parkovacích míst. Obstát nemůže ani argument typu „tak se tady jezdilo vždycky“, protože pravidla silničního provozu jsou dány zákonem a nikoliv zvykově. Žalovaný připustil, že sporné místo může na první pohled svádět k domněnce, že řidič jedoucí pozemní komunikaci od úřadu práce má přednost, jedná se však o přednost zdánlivou. Právě vzhledem k absenci dopravního značení v křižovatce měl žalobce vědět, že projíždí křižovatkou s neoznačenou hlavní silnicí a měl by tak dát přednost vozidlu přijíždějícímu zprava. Z poškození vozidla poškozené je pak podle žalovaného zjevné, že ke střetu nemohlo dojít způsobem popsáným žalobcem, tj. že by vozidlo narazilo do motocyklu žalobce, ale právě naopak.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] u ústního jednání, při kterém doplnil dokazování o shlednutí fotografií z místa nehody.
8. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že ke spornému skutku mělo dojít dne 16. 9. 2019. Podle protokolu o dopravní nehodě jsou na komunikaci, po které jel žalobce, vybudována parkovací místa vyznačena informativními dopravními značkami a vodorovnými dopravními značkami. Těsně před křižovatkou jsou mimo vyznačena parkovací místa zaparkovaná vozidla, z pohledu řidiče motocyklu při pravém okraji před křižovatkou a z pohledu řidičky vozidla při levém okraji. Povrch pozemní komunikace je tvořen zámkovou dlažbou a živice, v době nehody suchý, provoz slabý. Místo střetu nebylo přesně určeno. Ve věci bylo zahájeno správní řízení vydáním příkazu, proti kterému podal žalobce odpor (blanketní, bez odůvodnění). Žalobce k věci vypověděl před správním orgánem dne 9. 1. 2020 a mimo jiné uvedl, že předmětného dne vyjížděl z úřadu z práce, jel po hlavní cestě a je mu známo, že po pravé straně je parkoviště. Pomalou jízdou se přibližoval, jenže řidička jela dost razantně, snažil se jí vyhnout, jí to vyneslo do protisměru, neměl kde uhnout, řidička narazila do něj. Vyjádřil přesvědčení, že je nevinný. K dotazu, jak se přesvědčil, že může křižovatkou bezpečně projet, žalobce odpověděl, že když vyjížděl, žádné vozidlo z pravé strany ani z protisměru nejelo, uviděl ho až na poslední chvíli. K dotazu správního orgánu, jaké bylo konečné postavení vozidel, žalobce odpověděl, že motorka zůstala ležet na levém boku a vozidlo stálo přímo v křižovatce, policisté jí řekli, ať si přeparkuje, protože to bylo neprůjezdné. K dotazu zástupce, jestli je před křižovatkou nějaká značka křižovatka, žalobce uvedl, že tam nic není, jen na tom parkovišti jsou vyhrazená placená místa. Na další dotaz zástupce, zda věděl, že příjezdová cesta zprava je komunikace, odpověděl žalobce „ne“. Při dalším jednání dne 4. 2. 2020 byla

vyslechnuta poškozená P., která popsala střet tak, že vyjížděla od svého domu, ve kterém bydlí přes tři roky a zná to tam. Vyjela z parkovacího místa, rozjela se ke křižovatce, dala blinkr doprava, rozhlédla se, vjela do křižovatky, tam přibrzdila, neboť komunikace je obklopena zaparkovanými auty a pak došlo ke střetu. Křižovatkou jela minimální rychlostí, má automat. Motocykl poprvé spatřila, když se rozhlížela, byla už najeta do křižovatky. Spatřila ho, věděla, že má přednost, tak vjela do křižovatky a pomalou jízdou pokračovala. Motocykl narazil do jejího auta na levé straně za blatníkem. Ten den ve spěchu nebyla, měla nemocenskou a jela pro dítě do školky. Po střetu dobrovolně zůstala na místě nehody. Žalobce po výpovědi svědkyně její věrohodnost zpochybnil s tím, že svědkyně nevolala policii, z nehody chtěla ujet, a také policisté uvedli, že je arogantní. Škodu, kterou má na autě, on zavinit nemohl. Řidička jej neviděla, spěchala, jela rychle, uhýbal jí, kde mohl, ale neměl kam. K dotazu správního orgánu, jakou má znalost místa nehody, odpověděl žalobce, že je tam 5 let na úřadu práce a bydlí v Porubě 50 let. K dotazu správního orgánu, z čeho usoudil, že má přednost, žalobce odpověděl „*Odjakživa tam bylo parkoviště.*“ Po skončení výslechu svědkyně se dále k věci vyjádřil žalobce prostřednictvím zástupce, který uvedl, že na místě střetu není označení křižovatky, ani slepé ulice či vedlejší ulice. Z povrchu, ze kterého je parkoviště uděláno, je zřejmé, že se jedná o výjezd mimo komunikaci a obviněný nemohl vědět, že se jedná o komunikaci, neboť tomu nic nenasvědčuje, ani z historického užívání, ta plocha byla vždy parkoviště. Z toho důvodu to měla být právě paní P., která měla dát obviněnému přednost. Jak z jejího dnešního výslechu vyplynulo, z jejích sdělení vyplývá, že si nepočínala s důslednou obezřetností, neboť podle jejího zákresu tam vjela motorce, když už byla téměř za křižovatkou, přičemž uváděla, že ji viděla při vjezdu do křižovatky, což rovněž nekoresponduje se situačním plánkem. Navrhl zastavení řízení a nad rámec dosud provedených důkazů navrhl výslech svědkyně Š., výpis z karty řidičky P. a znalecký posudek, kterým hodlal prokázat, zda skutečně došlo k nárazu v místě, jak tvrdí svědkyně a zda škoda na jejím vozidle mohla být způsobena nehodou. Správní orgán prvního stupně doplnil dokazování o výslech svědkyně R. J. Š., která vypověděla, že si všimla pouze paní, která vyjížděla z parkoviště, měla problém z parkoviště vyjet, bavila se s matkou, pak slyšela ránu. Došly tam a viděla, jak řidič leží na zemi, motorka je na něm a nemohl se zvednout. Řidička měla snahu odjet s tím, že spěchala pro dítě, na což jí řekly, ať neodjíždí. Zavolala záchranku. Průběh nehody neviděla. K dotazu zástupce žalobce, zda dokáže říct, jakou rychlostí jela řidička, svědkyně uvedla „*Tam nejde jet rychle, je tam problém se vyhýbat. Já tam bydlím.*“ Dále uvedla, že vždycky tam bylo parkoviště. Ulice je přeplněna vozidly i mimo parkovací místa. Vždycky tam dává přednost, když vyjíždí z parkoviště těm, co jedou „z pracáku“. Značení tam nebylo, má zafixováno, že hlavní je rovně. Po skončení dokazování vydal správní orgán rozhodnutí, jak shora uvedeno.

9. Krajský soud u jednání dne 22. 3. 2021 doplnil dokazování navrženými fotografiemi. Z těchto fotografií krajský soud získal především lepší přehled a orientaci o místě nehody. Z fotografií krajský soud zjistil, že povrch cesty, po které jel žalobce, je tvořen asfaltem, po pravé straně (ve směru jízdy žalobce) parkují vozidla vodorovně s vozovkou a po levé straně příčně (kolmo k vozovce). Parkovací místa pro příčné parkování jsou v některých místech vyznačena a jejich povrch je odlišný od povrchu vozovky. Vozovka cesty, po které přijížděla poškozená, je v místě napojení na komunikaci, po které jel žalobce, mírně vyvýšena a počínaje tímto místem je její povrch jiný než povrch komunikace, po které jel

žalobce. Jsou zde zaparkovaná auta. Z fotografií nevyplývá, že by v místě napojení obou „komunikací“ byla jakákoliv dopravní značka.

10. V přezkoumávaném správním (přestupkovém) řízení byl žalobce uznán vinným z dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu (nedání přednosti v jízdě v případech, ve kterých je povinnost dát přednost v jízdě), kterého se měl dopustit porušením § 22 odst. 2 téhož zákona, podle kterého nevyplývá-li přednost v jízdě z ustanovení odstavce 1 (tj. z dopravních značek), musí dát řidič (při jízdě křižovatkou) přednost v jízdě vozidlům příjíždějícím zprava.
11. V řízení bylo prokázáno, že žalobce jel na motocyklu po komunikaci od budovy úřadu práce směrem k ulici Nálepkovala. V prostoru mezi budovou úřadu práce a křižovatkou s ulicí Nálepkovala se na tuto komunikaci napojuje zprava (vzhledem ke směru jízdy žalobce) cesta, po které jela ve stejnou dobu poškozená. Obě cesty jsou v pasportu komunikací evidovány jako místní komunikace III. třídy a místo, ve kterém se obě cesty spojují, není označeno žádnou dopravní značkou, která by řešila přednost v jízdě. Povrch vozovky, ze které vyjížděla poškozená P., je tvořen zámkovou dlažbou, tato komunikace je ve směru od místa sporného střetu ukončena po několika metrech a parkují na ní vozidla. Skutečnost, že mezi motocyklem, na kterém jel žalobce, a automobilem poškozené došlo ke střetu, není sporná.
12. Po skutkové stránce bylo sporné, jakým způsobem se vozidla střetla (zejména, kdo do koho vrazil) a v jakém přesném místě k této srážce došlo (zda v místě sporné „křižovatky“ nebo až za ní). Podle skutkového závěru žalovaného uvedeného na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí (pod bodem 4) došlo ke střetu vozidel v předmětné křižovatce. Žalovaný uvedený závěr v napadeném rozhodnutí opřel o řadu důkazů, mezi nimiž je nejen výpověď poškozené P., ale také výpověď žalobce, plánky, protokol o nehodě, fotografie nebo úřední záznamy o podání vysvětlení (v podrobnostech odkazuje krajský soud na poslední odstavec na straně 7 napadeného rozhodnutí, jehož podstatné části reprodukoval v rámci zjištění ze spisu). Žalobce sice v žalobě proti uvedenému skutkovému závěru protestoval, nijak však nereagoval na uvedená skutková zjištění a závěry žalovaného a zejména důkazy, o které žalovaný skutkový závěr o místě střetu vozidel opřel. Krajský soud připomíná, že pro soudní přezkum správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. zásadně platí, že argumentaci předestřenou v žalobě je třeba vztahovat k napadenému rozhodnutí, což žalobce neučinil, resp. učinil tak pouze nedostatečně. Z žaloby se nepodává, že by snad žalovaný učinil nesprávná skutková zjištění z označených důkazů, případně v čem jsou úvahy žalovaného při hodnocení jednotlivých důkazů (popsané na straně 7) nesprávné nebo nepřiměřené. Za této situace pouhé opakované zpochybňování věrohodnosti svědkyně a poukaz na fotografie nejsou způsobilé vyvrátit skutkový závěr žalovaného uvedený shora. Skutkový závěr žalovaného o místě střetu motocyklu řízeného žalobcem s vozidlem svědkyně P. je pak podle přesvědčení krajského soudu dostačující z hlediska právní kvalifikace skutku a nebylo zapotřebí doplnit dokazování znaleckým posudkem.
13. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku pak bylo sporné, zda za předestřené skutkové situace žalobce porušil zákonem stanovenou povinnost tím, že nedal poškozené přednost.

14. Podle § 22 zákona o silničním provozu řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou "Dej přednost v jízdě!" nebo "Stůj, dej přednost v jízdě!" musí dát přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím po hlavní pozemní komunikaci (odst. 1). Nevyplyvá-li přednost v jízdě z ustanovení odstavce 1, musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím zprava nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím zprava (odst. 2).
15. Podle § 2 písm. w) téhož zákona je (pro účely tohoto zákona) křižovatka místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci.
16. Jádrem sporu spočívá v posouzení, zda místo napojení obou cest má povahu křižovatky ve smyslu § 2 písm. w) zákona o silničním provozu, protože v kladném případě a za situace, kdy se v místě napojení nenachází dopravní značka, která by určovala přednost v jízdě, by bylo povinností žalobce dát podle § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu poškozené P. přijíždějící zprava přednost.
17. Žalovaný se právní povaze sporného místa věnoval v bodě 2 na straně 6 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že jak pozemní komunikace vedoucí od úřadu práce k ulici Nálepkova (po které jel žalobce), tak i pozemní komunikace vedoucí mezi úřadem práce a obytným domem při ulici Nálepkova (po které jela poškozená P.) jsou místními komunikacemi a místo střetu je v souladu s § 2 písm. w) zákona o silničním provozu křižovatkou. Vyšel přitom z pasportu místních komunikací, který je součástí spisu. Vzhledem k tomu, že v místě napojení obou komunikací nebylo žádné dopravní značení, byl řidič projíždějící touto křižovatkou povinen postupovat v souladu s § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu. Uvedený závěr považuje krajský soud za správný a nelze mu nic vytknout. Žalobce sice uvedený závěr zpochybňuje s tím, že místo, ze kterého vyjížděla poškozená, není pozemní komunikací, neuvedl však nic, co by bylo v tomto směru způsobilé závěry žalovaného vyvrátit. Žalobce své námitky opírá o odlišný povrch vozovky a o skutečnost, že se jedná o parkoviště, nijak však nereaguje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém mu žalovaný vysvětlil, že povrch vozovky není pro účely povahy komunikace určující a proč se v případě komunikace, ze které žalovaná vyjížděla, nejedná o výjezd z parkoviště (viz odrážka 2 na straně 6 napadeného rozhodnutí). Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud dodává, že ze současné právní úpravy nevyplyvá, že by každá plocha vyhrazená pro parkování, byla bez dalšího místem ležícím mimo pozemní komunikaci ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, na kterém musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je místní komunikací veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce, přičemž jak vyplývá z kategorizace místních komunikací uvedené v odst. 2, tak místní komunikací může být např. také obslužná komunikace, či dokonce komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz. Ve světle uvedeného se nejedná o zařazení sporné komunikace, po které jela

poškozená, mezi místní komunikace jako rozporné se zákonem a za situace, kdy je tato komunikace podle nezpochybněného závěru žalovaného rovněž takto zařazena v pasportu místních komunikací, je tím její povaha postavena najisto. Ve spojení s absencí dopravního značení ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu pak nelze přijmout jiný závěr, než že na sporném místě napojení obou komunikací bylo povinností dát přednost vozidlům příjíždějícím zprava. Shodný závěr správních orgánů, že žalobce byl povinen dát přednost v jízdě poškozené P. příjíždějící zprava a že tuto povinnost porušil, je proto správný.

18. Nedůvodná je rovněž námitka absence subjektivní stránky. Závěr žalovaného, který nevědomou nedbalost žalobce pojí s jeho řidičským oprávněním, je zcela přiléhavý. Žalobce se svými námitkami *defacto* dovolává omluvitelného právního omylu ohledně povahy sporné komunikace ve smyslu § 17 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle uvedeného ustanovení však lze právní omyl považovat za omluvitelný pouze tehdy, nemohl-li se ho jednat vyvarovat s tím, že omylu se bylo možno vyvarovat, pokud povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona nebo jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, anebo mohl-li pachatel protiprávnost činu rozpoznat bez zřejmých obtíží. V posuzovaném případě se u žalobce jakožto řidiče předpokládá znalost dopravních předpisů. Při znalosti dopravních předpisů by měl vědět, že pro účely přednosti v jízdě na křižovatce není určující, jaký má komunikace povrch, ani zda je určena pro parkování vozidel. Jakkoliv místo střetu může na první pohled svádět k dojmu, že přednost v jízdě mají vozidla jedoucí rovně, čemuž se možná historicky přizpůsobilo také chování některých místních obyvatel, tak v místě se nenachází žádné dopravní značení, které by žalobce opravňovalo k závěru, že má v jízdě přednost. Nabízí se otázka, proč žalobce za místo ležící mimo komunikaci považoval pouze komunikaci, po které jela poškozená a nikoliv komunikaci, po které jel on sám, na které se rovněž parkuje. Jediným zjevným rozdílem je odlišný povrch obou komunikací, který však nemá na jejich právní povahu žádný vliv a nemohl u žalobce založit legitimní očekávání, že měl ve sporném místě přednost. Podle závěru krajského soudu tak žalobce nejednal v omluvitelném omylu a jím tvrzená nevědomost nemá vliv na jeho zavinění (k právnímu omylu držitelů řidičského oprávnění srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27).
19. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení u jednání výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

[Zadejte text.]

Ostrava 22. března 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje